

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ASTER, ALEX

Lightlark / Alex Aster. - București : Bookzone, 2023- vol.

ISBN 978-630-305-260-1

Vol. 4 : Crowntide / trad. Dorina Tătăran - 2026. -

ISBN 978-630-305-643-2

I. Tătăran, Dorina (trad.)

821.111

Redactori: **Roxana Samoilescu și Justina Ene**

Grafician copertă: **Alexandru Coțofană**

Tehnoredactor: **Anca Marisac**

CROWNTIDE

Copyright © 2025 by Alex Aster

All rights reserved.

© Bookzone 2026, pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate pentru limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată

sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

CROWNTIDE

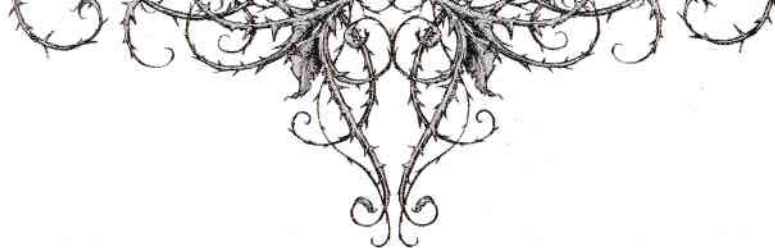
Războiul
dintre lumi

ALEX ASTER

LIGHTLARK #4

Traducere din limba engleză de Dorina Tătăran

Bookzone
BUCUREȘTI, 2026

ORO

Oro Rey nu s-ar fi gândit niciodată că îl va vedea plângând pe Grim Malvere, ticălosul rege al Regatului Umbrelor.

Însă Oro vedea cum lacrimile curgeau pe fața lui Grim în timp ce acesta privea fix centrul carbonizat al labirintului. Ținea între degete rămășițele unei pene de săgeată – singurul semn că ea fusese vreodată acolo. Asta și pantera uriașă care răgea și zgâria locul în care ea dispăruse.

Isla. Nu era posibil să fi dispărut. Nu era posibil să fi plănuit asta pe ascuns.

Dar Oro o cunoștea. *O cunoștea.* Ar fi trebuit să anticipeze că ea va încerca să se sacrifice într-un fel, pentru a-i salva pe toți de distrugerea provocată de Lark Crown.

Nimic din această lume nu putea s-o omoare pe Lark, străbuna Islei, așa că ea a găsit o cale de a salva lumea lor de mânia ei – a deschis portalul acela secret și a trecut într-o altă lume. Cea din care proveneau Lark și ceilalți doi fondatori ai Lightlark.

Oro trebuia să sperie că exista o cale prin care Isla s-o omoare pe Lark pe tărâmul acela, dar nu putea fi sigur. Nici măcar nu reuși să se miște, nu când Lynx înalță capul și scoase încă un răget, sunetul făcând pământul să se cutremure. Nu când Grim căzu în genunchi.

Rămaseră așa, într-o tăcere apăsătoare, așteptând, ca și cum Isla urma să se întoarcă.

Întrucât ea nu se întoarse, după ceea ce li se păru o veșnicie, Grim se ridică încet în picioare. Inspiră sacadat.

Și îl lovi pe Oro direct în bărbie.

Oro se împletici și se dădu înapoi sub forța loviturii. Una pe care ar fi evitat-o cu ușurință în alte circumstanțe, dacă nu l-ar fi părăsit toată energia după această suferință zdrobitoare și dacă nu ar fi fost deja rănit.

Dar nu avea de gând să mai treacă o dată prin asta. Grim se năpusti din nou asupra lui, dar Oro se dădu la o parte în ultimul moment, lovindu-l cu pumnul în maxilar și făcându-l pe Umbra Noptii să se clatine.

— Oprește-te, mârâi Oro. Ești...

Desigur, Grim nu se opri. Îl trânti pe Oro la pământ, lăsându-l fără suflare, și se rostogoliră în noroi într-o serie de lovituri care îl făcură pe Oro să scuipe sânge. Nu avea cum să-și folosească puterile în labirint, așa că se tăvăliră pe jos într-un amestec haotic de membre, până când, în cele din urmă, Oro își zise „la naiba cu asta” și își dezlănțui toată furia înăbușită. Așa că îl lovi pe Grim cu piciorul în coaste, iar acesta ateriză cu o bufnitură răsunătoare. Apoi se izbi cu capul de pământ. Oro continuă să-l lovească de mai multe ori în față, până când Grim îl aruncă de pe el.

Umbra Noptii se năpusti și îl lovi pe Oro direct în nas, auzindu-se un sunet oribil. *Nemernicul*. Simți gustul metalic al propriului sânge.

Grim nu terminase. Și părea că se săturase să se abțină. Într-o clipă, sabia lui Grim era la gâtul lui Oro.

Oro se opri brusc, simțind metalul rece pe piele și inima bătându-i cu putere. Grim era chiar în fața lui, cu ochii mijiiți. Cumva, amândoi păreau copleșiți de emoție și goi, ca și cum o parte din sufletul lui ar fi fost smulsă. Îl cuprinsese panica. Fără Isla aici, Grim chiar îl va ucide de data asta?

Lynx se năpusti, arătându-și colții. Dar creatura părea să ezite să intervină. Era legată de Isla. Nu ar fi făcut nimic care ar fi putut s-o rănească.

Iar inima ei era împărțită între ei doi.

Pantera mârâi, dar Grim nu dădu drumul sabiei.

În acest labirint, Oro nu putea să-și invoce focul. Cântări riscul de a se mișca acum, de a încerca să se elibereze, chiar în momentul în care lama sabiei îi pătrunse mai adânc în piele. Oro simți o durere ascuțită și propriul sânge curgându-i pe gât. Tresări, așteptându-se ca Grim să-și termine treaba și să-i spintece carnea. În schimb...

În schimb, zise doar:

— O iubești?

Oro știa că ar fi trebuit să mintă. Să-l mintă pe Umbra Noptii, care era pe punctul de a-și pierde mințile, cu sângele curgându-i din colțul gurii și cu ochiul deja începând să se învinețească. Umbra Noptii... care era *soțul* ei. Și care acum avea arma lipită de jugulara lui.

Dar, chiar dacă Oro ar fi vrut, nu putea să mintă în privința aceea. Răspunsul lui veni imediat.

— Da.

Oro se aștepta ca furia, durerea sau o sclipire de răzbunare să treacă peste chipul lui Grim, în schimb... Umbra Noptii părea aproape ușurat.

— Bine. O voi aduce înapoi. Și tu mă vei ajuta.

O spuse simplu, ca pe un ordin. Ca pe un fapt.

Apoi își băgă sabia în teacă și îi întinse mâna.

Oro clipi doar. Era o altă capcană? Ezită, iar ochii lui Grim se îngustară.

— Ți-aș tăia gâtul cu plăcere chiar acum, *rege*. Dar o iubesc mai mult decât te urăsc pe tine.

Privirea lui ardea de hotărâre.

— O iubesc mai mult decât orice. Voi distruge această lume, și următoarea, și cea de după ea, până o voi găsi și o voi aduce înapoi. Ești de partea mea?

Oro își dădea seama ce sarcină grea era să o găsească, când nici măcar nu știau de unde să înceapă și propria lor lume încă se destrăma în jurul lor.

Dar dragostea lui pentru ea înăbuși orice îndoială. Orice teamă. Își aminti ce gândise în timpul Centenarului,

după ce își dăduse seama că ea supraviețuise săgeții care îi străpunsese inima.

Nici măcar nu trebuie să fie a mea. Poate că nu va fi niciodată a mea, dar simplul fapt că trăiește dovedește că perfecțiunea există. Dovedește că în această lume încă există minuni.

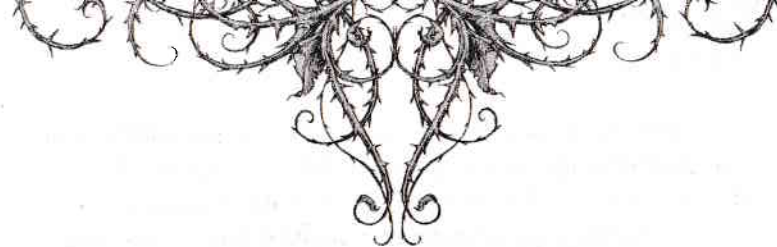
— Sunt de partea ta, zise el.

Secole de ură, război și, la un moment dat, prietenie atârnavă între ei. Doar o femeie pe care o iubeau amândoi putea să le unească interesele și să-i transforme din dușmani în aliați.

Era împotriva datoriei, onoarei și instinctelor lui.

Dar strânse mâna lui Grim.

Pentru că singura modalitate să o recupereze pe Isla era să acționeze împreună.

GRIM

În lunga lui viață, Grim Malvere nu cunoscuse niciodată o durere ca aceasta.

Stătea singur la marginea labirintului, privind în adâncurile acestuia, ca și cum ar fi putut s-o facă pe Isla să apară. Chiar și atunci când ea murise, *murise* în brațele lui, cel puțin agonia aceea fusese de folos. Există o modalitate să o readucă la viață. O modalitate străveche, sacră și periculoasă de a împărtași viața și puterea.

Dar acum?

Nici măcar nu știa de unde să înceapă. Fără ea, era complet pierdut.

Abilitatea lui de a crea portaluri îi păruse întotdeauna un blestem și o binecuvântare. Era motivul pentru care toți frații și surorile lui erau morți. De asemenea, era singura lui scăpare de îndatorirea care îl sufocase timp de secole.

Până la ea.

Ea era o gură de aer proaspăt în mijlocul iernii. Era steaua călăuzitoare pe cerul lui întunecat, axul în jurul căruia se învârtea lumea lui.

Și acum... acum nici măcar nu știa dacă ea era în viață.

Nu. Alungă acel gând. Dacă ea ar fi fost moartă, el ar fi simțit asta. Nu-i așa? Și el ar fi fost mort. Împărtașeau o legătură vitală...

Împărtașeau același suflet. Când erau împreună, nu putea spune unde se termina al ei și unde începea al lui. Erau una în toate privințele.

Ea era în viață. Trebuia să fie.

Doar această convingere — în ea, în continuitatea lor — îl mai ținea ancorat în această nesfârșită agonie. Convingerea că, într-o bună zi, vor fi din nou împreună.

— Nimic în acest univers nu mă poate ține departe de tine, zise Grim către cerul nopții.

Spera că, oriunde ar fi fost ea, îl putea auzi.

— Voi distruge chiar până și constelațiile pentru a te revedea.

Apoi se portă la masa din castelul lui de iarnă, unde îl aștepta Oro. Hainele lui erau încă pătate de sânge, dar își vindecase nasul rupt. Se spălase pe față. Grim nu se obosise să vindece nimic și nu-i scăpă faptul că Solarul se încruntă la vânătăia pe care încă o simțea că se întinde în jurul ochiului.

Dacă tatăl său ar fi știut că regele de pe Lightlark va sta într-o zi aici, l-ar fi ucis pe Grim cu mâna lui.

Dar lui Grim nu-i păsa. Nu când viața Islei era în pericol.

Prietenii enervanți ai lui Oro intrară un moment mai târziu. Roșcata cu aripi de foc. Hoțul cu care avusese neplăcerea să petreacă prea mult timp în ultima vreme. Acel Lunar uriaș, care mai mult asculta decât vorbea. Cel puțin el nu era la fel de enervant ca restul. Astria, care era generalul lui, intră ultima în cameră. Toți se așezară și se uitară la Grim.

— Deci? zise Oro, de la celălalt capăt al mesei. Cum ajungem acolo? Cum o aducem înapoi?

Grim se luptă cu dorința de a-l transforma în cenușă. Isla nu ar fi apreciat asta. Și regele nu ar fi fost de mare ajutor dacă ar fi devenit o grămadă de cenușă, nu-i așa?

Cu voce răgușită de furie zise, cântărind fiecare cuvânt:

— Crezi că dacă aș ști asta aș sta aici, în fața voastră? Crezi că aș face altceva decât să mă duc să o aduc înapoi?

Roșcata se lăsă nepăsătoare pe spătarul unui scaun care era de două ori mai vechi decât ea.

— Abilitatea ta este portarea. N-ar trebui să știi?

Marginile umbrelor lui se ascuțiră, agățându-se de podea ca niște gheare.

— Portalul este închis. Celălalt portal se află pe Lightlark și, cu toate că eu nu am nicio problemă să-l folosesc și să vă distrug pe toți, știu că soția mea nu ar vrea asta.

Nu-i scăpă faptul că Solarul tresări la cuvântul „soția”. Bun. *Tresari, Solarule*. Se uită direct la Oro când rosti următoarele cuvinte.

— O simt. Legătura dintre noi.

Solarul se încruntă la el. Știa că Grim se legase de ea ca s-o readucă la viață. Ar fi trebuit să *aprecieze* asta. Nici măcar n-ar fi *cunoscut-o* dacă nu ar fi fost el.

Și acesta era unul dintre cele mai mari regrete ale lui Grim. Că îi dăduse șansa să-l iubească pe Oro. Se învinovătea doar pe sine pentru tot ce se întâmplase după ce îi ștersese amintirile. Crezuse că o ajută, dar de fapt îi luase dreptul de a alege. Și, chiar dacă ea îl iertase, el nu se va putea ierta niciodată.

— Atunci ea este steaua călăuzitoare către celălalt tărâm, zise hoțul, Zed. Legătura voastră... este o hartă către ea.

Grim încuviință. Măcar dacă ar fi putut să urmeze acel fir prin univers până la ea. Desigur, încercase în momentul în care părăsise labirintul. Dar abilitatea lui de a crea portaluri nu era suficient de puternică. Iar Isla luase cu ea cunoștințele despre cum să creeze și să închidă portaluri.

Grim simți o izbucnire de nerăbdare din partea lui Oro, contrastând puternic cu durerea sfâșietoare ce-i oglindea propriile trăiri. Oro părea să înțeleagă că, desigur, Grim încercase deja să se porteze la ea. Solarul se încruntă.

— Abilitatea ta este cea mai bună șansă a noastră de a ajunge la ea. Deci, cum îți putem amplifica puterea?

Grim încă voia să-l omoare pe Solar, dar măcar nu era complet idiot.

Clătină din cap. Nu avea un răspuns.

Oro apucă marginea mesei, frustrat.

— Nu e nimic aici? Niciun artefact? Nimic asemănător cu nucleul Lightlark?

Era ceva, dar nu le era de prea mare folos.

— Păi există o piatră. Mai puternică decât orice altceva din această lume... inclusiv nucleul Lightlark.

Oro clipi. Era clar că nu știa despre ce vorbea Grim.

Grim oftă.

— Potrivit legendei, este cel mai puternic obiect din acest univers și nici măcar Cronan nu a putut să și-l însușească. Mulți dintre străbunii mei au încercat, de-a lungul secolelor. Inclusiv tatăl meu.

Se încruntă și și-l imaginează pe tatăl său spre sfârșitul vieții, atât de fragil, încât abia se putea ține drept pe tron.

— Piatra l-a respins, blestemându-l, în schimb.

— Unde este? Întrebă Oro, rostind cuvintele tăios și grav.

Grim se lăsă pe spate în scaun.

— Era pe o insulă, la nord de-aici, numită Atlas.

Ochii aprigi ai Enyei se îngustară.

— De ce ai spus *era*?

— Pentru că am revendicat-o.

Tăcere. Grim putea simți emoțiile din încăperea amestecându-se – fulgerări de surpriză, de îngrijorare... și de speranță din partea lui Oro.

— Și unde este acum? zise în cele din urmă Zed, cuvintele ieșindu-i din gură cu o nuanță de iritare.

Ochii lui Grim se întâlneau cu ai lui Oro, în timp ce zise foarte încet:

— La gâtul ei.

Maxilarul Solarului se încordă. Speranța lui se transformă într-o sclipire de durere.

Mâinile lui Zed loviră masa de piatră.

— Vrei să-mi spui că cea mai puternică persoană pe care o cunoaștem a dus cel mai puternic obiect din lumea noastră... într-o *altă* lume?

Soția lui era cu siguranță cea mai puternică persoană din istoria lor, posibil din univers. Ea era prima care avea acces la puterile tuturor celor șase tărâmurii. Era atât conducătoarea Regatului Sălbăticiei, cât și o Stelară. Prin legătura de iubire cu Oro, avea acces și la abilitățile Solarilor, ale Oamenilor Văzduhului și ale Lunarilor. Prin legătura cu Grim, avea acces și la Umbra Noptii. Nu că ar fi avut nevoie de asta. Tatăl ei era Umbră a Noptii. Era în sângele ei.

Și odată cu atâta putere venise tot atâta durere. Soția lui ucisese mulți, mulți oameni. Nu avusese secole la dispoziție pentru a-și stăpâni puterile. Asemenea celorlalți.

El știa că acesta era unul dintre motivele pentru care ea plecase. Se zvonea că lumea cealaltă era un loc unde morții puteau fi readuși la viață, așa cum fuseseră odată. Ea voia să-și repare greșelile. Să îndrepte numeroasele nedreptăți.

Într-o clipă, Grim fu copleșit de regret. Ar fi trebuit să facă mai mult ca s-o consoleze după ce ea îi omorâse din întâmplare pe toți din satul acela. Poate... poate că ea nu ar fi plecat dacă...

Enervantul Om al Văzduhului vorbea din nou.

— Stai să văd dacă am înțeles bine. Ai revendicat cel mai puternic obiect din univers... și i l-ai pus la gât? Ce-a fost în capul tău? Întrebă Zed, gata să spargă ce mai rămăsese din geamuri.

Încet, Grim se întoarse spre el.

— Mă gândeam că ar trebui să-l poarte cea mai importantă persoană din întregul univers.

Zed clătină încet din cap, apoi își trecu mâinile peste fața palidă și zise:

— Suntem terminați.